

---

## **HERINNERINGEN AAN MICHEL CASTEELS, ALIAS PIET KORREL**

Ik zat 't laatst te snuisteren in mijn paperassen, veel schrijfwerk, veel voor over te mijmeren. Vind ik daar een artikel van Michel waarin hij schrijft of meer klaagt en ten einde raad, dat zijn geliefdkoosd scheermesje uit de handel werd gehaald door de ECO-furie. Ziehier wat hij vertelt in zijn kroniekje en Het Laatste Nieuws (L.N.) van dinsdag 2 mei 1995:

### **De baard op of af?**

Verschiet niet, maar ik moet mijn baard laten groeien. En dat voor de tweede

maal. Ik zal dus een tweede foto moeten laten maken voor boven mijn stukje. De eerste keer liep ik met zona in de hals, ik mocht me niet meer wassen, dat was nog niet het minste, maar ook niet meer scheren. Nu echter heeft het ministerie ermee te maken. Mijn wegwerpmesjes werden uit de handel genomen omdat de fabrikant weigerde de ECO-taks te betalen. Et voilà, ik heb het nog enkele dagen volgehouden met de gebruikte mesjes uit de vuilbak en ik heb zowat alle vrienden en kennissen, naar de grootwarenhuizen, de kappers en de drogisten uitgestuurd, zonder resultaat echter. Vervolgens heb ik alle bekende weduwen gepolst of zij nog in het bezit zijn van de scheerapparatuur van hun overleden echtgenoot.

Vruchteloos.

Want zij hebben het van de begrafenisdag af gebruikt op de haartjes van hun benen te scheren. Ook heb ik mij laten inlichten of er soms een product bestaat, een lotion, een anti-shave, waardoor je nooit meer met baardproblemen kan te maken hebben. Alles is zonder resultaat gebleven.

Nu sta ik in de badkamer voor de schitterende tekening van ene L. Boilly "Le jour de barbe" waarin hij aantoont hoe met het echte scheermes de neus kan worden gespaard, de wangen worden geaaid en de hals niet wordt opengereten. Misschien vind ik nog zo'n grootvaderlijk mes op de oude markt of bij een kapper, die geoordeeld heeft dat er met scheren te weinig te verdienen is. Of laat ik doodgewoon mijn baard groeien, maar ik heb schrik dat ik opnieuw op een oude zeebonk zal gaan lijken zoals jaren geleden, met de schipperpet op. In elk geval wil ik er niet gaan uitzien als mijn vriend Piet Van Eeckhaut of Walter De Buck of professor Taeldeman of Van Rossem of Freek Neirinck. Later laat ik mij, toch weer de baard afdoen.

Want zoals de overlevering beweert "De baard maakt de wijsheid niet".

God moest er iets van geweten hebben, want enige dagen daarvoor vond ik nog één niet gebruikt en gaaf scheermes, u weet wel, uit Solingen. Dacht direct aan Michel. Ik zal hem een woordje schrijven en brief en scheermes in zijn brievenbus deponeren.

Wondelgem, 05.05.1995

Aan den heer Casteels Michel  
Alias Piet Korrel  
Eedverbondkaai 17  
9000 Gent.

Beste Michel,

Hierbij, zoals u het zo gevat kunt schrijven, zo'n grootvaderlijk mes.

Ik heb veel van uw kroniekjes gelezen, vele goed gekruid, vol liefde, maar dit

van 02.05.1995 uit het L.N. heeft mij toch gepakt. Zie 'n mens zijn scheermateriaal afpakken, hem laten zoeken, soms, zoals u het letterlijk schrijft, hem laten bedelen, afijn tot in het oneindige, dat is het laatste.

Ik zie u daar al lopen met een baard zoals zo vele, zo'n grijze doorspekt met soepresten, sigaretten- of sigarenas, mogelijks bier- of jeneverparels. Neen, Michel, voor 'n type zoals u bent, dat zou geen gezicht zijn. Ik hoor al die weduwen al vezelen.

Dat scheermes, Michel, komt nog uit de ijzerwinkel van mijn vader zaliger, het is zeker 60 à 65 jaar oud en ik heb het nog gekregen van mijn oudere broeder die ook in de zakens zat en die dacht zeker, hij gaat er zich de keel mee oversnijden, mogelijks kan ik dan nog erven van hem.

Ik wens hiermee onbekend te blijven, Michel, maar u waart voor enkele jaren wel geen naaste buur, maar ik woonde enige straten verderop. Als ik soms voorbij kwam terwijl u aan het venster uw dagblad zat te lezen, of u stond in de deuropening van uw "villaatje" had ik den indruk dat u de neiging had mij te kennen, maar ja, uw kennissenkring is zo groot dat u op de duur op een missiebusje zou gaan lijken, u weet wel dat "moorke".

Wij hebben in den tijd nog gepalaverd aan de tapkast in de "Pigalle" bij Georges en Herman en nog zoveel anderen van verschillende kleuren, afijn u ziet het wel zitten.

Beste Michel, als ik u misschien zal ontmoeten zonder baard zal ik denken, "Ja, Michel gebruikt mijn scheermes".

Nog vele jaren schrijfgenot en voor mij nog veel leesgenot.

Den Beer.

Tot mijn verbazing las ik in het L.N. van dinsdag 22 augustus 1995 een antwoord van Michel onder de naam van Piet Korrel.

### **Made in Germany.**

**Gent.-** Er zijn nog brave zielen in de wereld. Toen ik, ten einde raad, aan de klaagmuur ging staan omdat mijn geliefdkoord scheermesje uit de handel werd gehaald door de ECO-furie, zag ik mij reeds als een soort baardige Methusalem in de spiegel kijken. Maar de klaagmuur heeft mij verhoord.

In Wondelgem is op dat ogenblik een man in zijn pen gekropen om te vertellen dat hij mij liever niet zou tegenkomen met soepresten, sigarenas en jeneverparels. Zo is hij in de souvenirs van zijn vader zaliger op zoek gegaan naar diens scheermes. Hij kreeg het destijds van zijn broer die hoopte dat hij zich daarmee de keel zou oversnijden.

En kijk, niet alleen viel uit Wondelgem een brief in mijn bus, maar in een pakje zat een pracht van een scheermes.

Een Dorko met nummer 61 uit Solingen. God, ik durfde het bijna niet hanteren zo mooi, vooral toen ik op het mes zelf las: “qualité spéciale pour coiffeurs, marque déposé”. Ik kan de man die mij gered heeft van een peper-en zoutbaard niet genoeg bedanken. Ik stel vast dat hij zijn brief slechts ondertekende met “Den Beer”.

Is het Gilbert, Albert? Dat hij beweert “met mij aan den toog te hebben gehangen in de Pigalle aan de Keizer Karelstraat” brengt mij geen stap verder naar de milde schenker.

Misschien kom ik hem wel eens tegen op één van de vele feesten en kermissen waarmee de overheid de kleine man tracht zoet te houden. Hopelijk zijn de snetjes op mijn onderlip dan al genezen. Was er bij de herinneringen aan uw vader soms geen bloedstelper. Beer? Toch bedankt.

Tevergeefs gezocht, Michel,

Robert - Den Beer - Vanhuffel  
Wondelgem, 24/12/1999

---